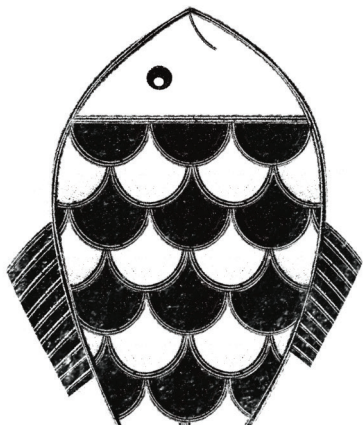

АНТОН НУРКА

МИЛЕНА БАИШ

Книгата е објавена со поддршка на програмата
Креативна Европа на Европската унија

Овој проект е реализиран од Европската комисија. Изданието ги одразува гледиштата само на авторот и Комисијата не може да се смета одговорна за каква било употреба што може да произлезе од информациите што се содржат во него.

Република Северна Македонија
Министерство за култура

Наслов на оригиналот: **Anton taucht ab**, Milena Baisch
© 2010 Beltz & Gelberg
in the publishing group Beltz – Weinheim Basel
Macedonian edition © 2020 by Begemot

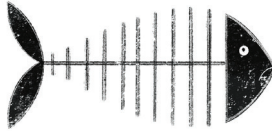
Превод од германски јазик: Катерина Јосифоска
Јазична редакција: Андреј Јованчевски
Лектура: Ирена Ралева
Насловна страна и илустрации: Наталија Лукомска

www.begemot.mk

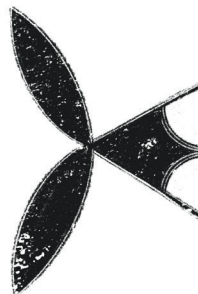
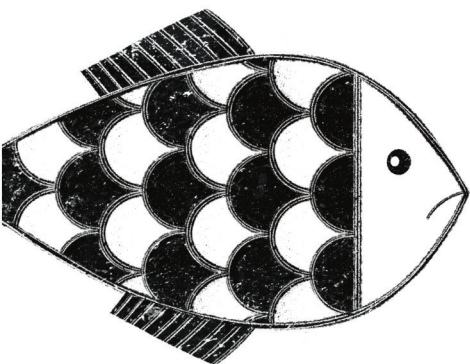
© Сите права на изданието ги има БЕГЕМОТ ДООЕЛ – Скопје. Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени или електронски медиуми без писмено одобрение од издавачот.

Милена Баиш

АНТОН НУРКА

Скопје, 2020

С ега ќе ви раскажам една приказна, едно патешествие со нуркање во кое главен јунак сум јас, Антон. Приказната почнува уште во времето кога се викав Громовник. Чипсот е тука, а направив и пуканки. Вие треба само да седите и да слушате. Може така?

Значи, приказната почнува на автопат. Тргнавме на патување. Дедо возеше, а јас веќе ги имав облечено гаќите за капење, а баба ги пееше песните што ги пуштаа на радио.

„Притисни малку посилно на гасот, друже!“, му реков на дедо. Сакам автомобили со силен мотор. Си замислував колку ќе беше убаво ако сите други на патот се тргаа настрана штом ќе се појавевме ние. Но, дедо возеше само со сто километри на час, поради приколката.

Приколката. Ја набљудував низ задното стакло на автомобилот и гледав како се ниша зад нас. Изгледа како некој спејс шатл, си помислив. Во тој случај, ние ќе бидеме тим астронаути на пат кон вселенска станица. Јас ќе бидам пилотот на вселенскиот брод и ќе треба безбедно да ги однесам баба и дедо на Месечината. Со брзина од петстотини илјади километри на час.

„Облечена во бело, со букет в рака...“, пееше баба. Ме заболела ушите од тие шлагери. Брзо си го извадив хип-хоп дискот и ѝ го додадов на баба. Потоа се испружив и се загледав низ прозорецот. Низ десниот, затоа што од левата страна се гледаа само автомобилите што нè престигнуваа.

Потоа стигнавме во кампот. Тука беше навистина кул, имаше неколку флипери, маса за пинг-понг, бар што продаваше чипс и сладолед, па дури и дискотека. Излегов од автомобилот, облечен само по гаќи за капење. Грбот ми беше ишаран со траги од седиштето зашто низ целото патување не облеков маица. Штом излегов, извикнав: „Venga, amigos!“, и протрчав низ кам-

пот што навистина, ама навистина, беше кул. Но, каде и да погледнев, никаде не можев да го видам базенот.

„Дедо, ти да не се шегуваш?“

„Никако“, рече дедо. Ја смести приколката на нашиот плац и ја откачи од куката на автомобилот.

„Тогаш, каде е базенот, да му се сневиди?“

Баба се насмеа. „Па, дојдовме на езеро“, рече, спуштајќи си ја раката на моето рамо. Мразам кога го прави тоа. Како да сум бебе! Ѐ ја оттурнав раката и се оддалечив неколку чекори од нив. Чекорев многу решително. Мислам дека земјата малку ми се затресе под нозе.

„Сериозни сте?“, изустив тивко – иако сите ме викаа Громовник, па беше повеќе од јасно дека наскоро ќе згрмам. „Овде сакате да го поминам распустот? Овде?! Ало, што ви е вам?“

Баба и дедо беа многу изненадени. Не сметаа на тоа дека детето очекува базен. Понекогаш, навистина се прашувам на која планета, всушност, живеат.

„Па, баш за езерото и дојдовме овде“, рече дедо.

А баба праша: „Што ќе ти е сега базен?“

Какво прашање!

Во базенот може да скокнам главечки. Исто така, може да скокнам како „бомба“ и под вода

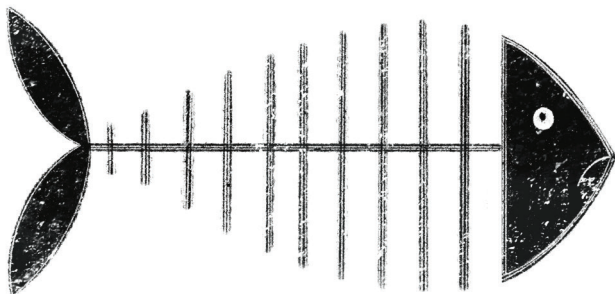
да издржам две-три минути без воздух. Може да нурнам и да ги допирам девојчињата за нозете или, можеби, дури и да ги повлечам за костимите за капење. Во секој случај, може да спасувам деца од давење кога ќе им се дупнат мускулите за пливање. Тогаш ќе скокнам во базенот, додека да трепнеш ќе нурнам и ќе допливам до детето, па ќе го извлечам на површината. Брзо ќе го изнесам надвор и ќе им го предадам на родителите, кои, во тој момент, сигурно ќе бидат наполно очајни, затоа што животот на нивното бебенце бил загрозен. Тогаш ќе речам: „Ох, ништо страшно, но следниот пат внимавајте повеќе на детето.“ Пак ќе си ги ставам очилата за сонце и брзо ќе си легнам на лежалката. Да, да, едноставно, има безброј нешта што можат да се направат на базен.

Остатокот од вечерта не прозборев ниту збор со предавниците – ни со баба ми, ни со дедо ми. Тие си ги распакуваа работите и ги сместија во плакарчето во приколката. Јас седев на софата и гледав некој акционен филм.

Кога заврши филмот, ја развлеков софата и легнав да спијам. Во дупкава, среде пустинава. Не ме обзеде носталгија, но не можев да не се сетам на играта на мравките што ја играл со мама. Прво, мама ќе ме скокоткаше, така што имав

чувство дека насекаде по мене маршираат еден куп мравки, а потоа тато ќе ме земеше в раце за да ги сплеска мравките, па откако ќе завршевме со играње, во истиот миг ќе заспиев.

Но, сега немаше ништо од тоа. Бев проклето сам. На распуст. На место каде што нема ни базен, каде што не би издржал ни стаорец.

Следното утро ме разбуди трската за риболов. Ме тапкаше по stomachот. Се свртев на другата страна, но тогаш нејзината глупава мала мамка ме удри по носот. Се преправав дека спијам и се обидов да продолжам да си го сонувам убавиот сон.

Сонував дека сум во пустинска мисија. Бев пилот на борбен авион и имаа мисија да спасам едно село што го имаа опколени лавови. Штотуку излегов од авионот за да ослободам една убава девојка од забите на лавот, кога го слушнах гласот на дедо.

„Каде ли се црвите?“, промрмори за себе, но јас јасно разбрав што вели. Во истиот миг ги отворив очите.

„Добро ли те слушнах – бараш црви?“

Дедо се сврте кон мене, при што трската за риболов што ја држеше во рацете заврши на моето лице. „Ах, добро утро, Антон“, рече, а потоа продолжи да бара под софата, привремено претворена во кревет, која имаше и фиоки под душекот. Скокнав на масата.

„Ги ставив во една лименка...“, продолжи да мрмори дедо. Но тогаш баба го прекина. „Сакате ли појадок?“

Таа беше надвор и низ прозорецот на приколката можев да видам дека на масата за појадок беа послужени моите омилени крцкави чоколадни снегулки.

Бидејќи не сакав да се провлекувам низ приколката полна со црви, се истегнав кон прозорецот на покривот. Се оттурнав силно со нозете од масата и така фатив залет. Два-три пати замавнав горе-долу и, кога нозете повторно ми летнаа кон излезот, се пуштив.

Фрижидерот се затресе кога молскавично излета во покрај него. Се слушна тресок. А малиот прст што го удри во фрижидерот ужасно ме заболе. И покрај тоа, не пуштив глас.

